

**Nagrada „Boris Papandopulo“**  
**Za autorsko stvaralaštvo na području ozbiljne glazbe**

**Ivan Josip Skender za skladbu Sonata za gitaru**

Sonata za gitaru Ivana Josipa Skendera predstavlja iznimno ostvarenje unutar suvremene hrvatske glazbene produkcije te rijedak primjer skladateljske suverenosti u pristupu instrumentu koji mu nije primaran ni imanentan. Nastala na poticaj i u dugogodišnjoj suradnji s gitaristom Krešimirom Bedekom, ova četverostavačna skladba ističe se svojom kreativnošću, skladateljskom kvalitetom i promišljenošću. Ne samo da potvrđuje Skenderovu sposobnost temeljitog promišljanja glazbenog sadržaja, forme i zvukovnosti, već i njegovu otvorenost za dijalog sa izvođačem i specifičnostima instrumenta koje bi se mnogim skladateljima činile poput ograničavajućih okolnosti. Naprotiv, zahvaljujući toj uskoj suradnji, Skenderova Sonata je izniman primjer skladbe koja je oblikovana kao tehnički zahtjevno, ali i izrazito muzikalno djelo koje u potpunosti uspješno koristi zvukovne i izražajne mogućnosti instrumenta, ali koji primarno služe skladateljskoj zamisli i konceptu, bez imalo izleta u samodopadni virtuoizitet.

Strukturirana kroz četiri kontrastna stavka (*Andante poco libero – Allegro / Lento, libero e molto rubato / Allegretto / Allegro molto vivace*) i u trajanju od 21 minute, Sonata oscilira između ekspresivne lirike, ritmičke složenosti i dramske napetosti, pritom vješto koristeći kako standardne, tako i proširene gitarističke tehnike. Posebno zanimljiva i dojmljiva komponenta skladbe jest intertekstualni pristup i tretman citata iz hrvatske glazbene baštine, tj. uvođenje i postupna dekonstrukcija motiva paškog kola, čime se ostvaruje dodatna razina semantičke slojevitosti i glazbenog identiteta. Ovakva uspješna integracija glazbene tradicije u Skenderov idiosinkratičan i prepoznatljiv jezik – koji podjednako crpi iz nasljeđa suvremene ozbiljne glazbe 20. i 21. stoljeća te iz dubinskog razumijevanja ostavštine popularne kulture – svjedoči o promišljenosti, ali i osjetljivosti prema kontekstu i posveti kojoj djelo duguje inspiraciju. Oslanjajući se na skladateljsku zrelost, autor se ne libi zakoračiti izvan okvira vlastitoga glazbenog idioma i posegnuti za stranim ili teško spojivim elementima, no upravo kroz tu gestu Skender ostvaruje slojevite, sugestivne i timbralno izrazito zanimljive glazbene rezultate.

Praizvedena u cijelosti u travnju 2024. godine u Maloj dvorani Vatroslava Lisinskog, Skenderova Sonata odmah je naišla na snažan odjek kod publike i kritike. U recentnim recenzijama izdvajana je kao jedno od najznačajnijih novih ostvarenja hrvatske glazbe za gitaru. Jasno oblikovana, dojmljivo izbalansirana i izrazito poticajna za izvođača, Sonata za gitaru Ivana Josipa Skendera već pri svojoj prvoj izvedbi pokazala je potencijal za trajnu prisutnost na koncertnim programima i u diskografiji.

O ostvarenju svjedoči i činjenica da je Sonata predložena upravo od gitarističkog odsjeka Muzičke akademije u Zagrebu, pri čemu prof. Petrinjak naglašava kako je riječ o skladbi koja se s razlogom već sada prepoznaje kao jedno od kapitalnih ostvarenja hrvatske glazbe za gitaru solo – usporedivo s djelima najistaknutijih svjetskih skladatelja poput Henzea, Tippetta i Mustonena – a toj će poziciji zasigurno pridonijeti i nadolazeće notno izdanje Cantusa.

Smatramo kako je Ivan Josip Skender ostvario kapitalno djelo hrvatske glazbene literature. Iz svih navedenih razloga, Sonata za gitaru zasluženo osvaja Nagradu HDS-a „Boris Papandopulo“ za 2024. godinu.

## **Nagrada „Vatroslav Lisinski“ Za doprinos hrvatskom glazbenom stvaralaštvu**

### **Darko Petrinjak i zagrebačka gitarska škola**

Ako bismo za neki fenomen mogli reći da postoji kao moćna gomilica – skupina glazbenika usko povezana zajedničkom idejom, vizijom i misijom, tada bismo vrlo vjerojatno zaključili kako u hrvatskoj glazbi imamo nekoliko takvih. Jedna, ipak, sasvim je posebna te već desetljećima oblikuje neki svoj sasvim poseban univerzum. Tu moćnu gomilicu prepoznajemo kao zagrebačku gitarsku školu.

Zagrebačka gitarska škola proslavila je protekle godine 50 godina visokoškolskog obrazovanja na Muzičkoj akademiji u Zagrebu. Danas možemo reći da je studij gitare jedna od najistaknutijih perjanica te naše središnje glazbene visokoškolske ustanove. Iz njenih klupa potekao je niz prvorazrednih klasičnih gitarista koji razvijaju zapažene glazbeničke i pedagoške karijere, u nas i u svijetu. Mnogi među njima, pritom, nisu „samo“ glazbeni pedagozi ili koncertanti. Biti pripadnikom zagrebačke gitarske škole nerijetko znači biti i obrađivač, istraživač, notograf ili glazbeni pisac. Dio je to šireg kolektivnog stanja svijesti, neka vrsta „grassroots pokreta“, koji čini da o zagrebačkoj gitarskoj školi „ne govorimo kao o artefaktu prošlih vremena, nego kontinuitetu i nadogradnji“ (Karolina Rugle).

Pitanje je, međutim, da li bi ih bilo, ili točnije: da li bi ih bilo takvih kakvi jesu, da nije bilo jednoga, prvog među jednakima. Bez Darka Petrinjaka vjerojatno ne bismo mogli govoriti o zagrebačkoj gitarskoj školi – zasigurno ne na način na koji je danas, u svim njenim sastavnicama, vidimo i prepoznajemo. Ako je zagrebačka gitarska škola, prema tome, „moćna gomilica“ hrvatske glazbe, onda je Petrinjak njena „tiha sila“, onaj bez kojeg se ne može.

Tihim, ali dostižnim pristupom Darko Petrinjak scenu klasične gitare u Hrvatskoj u mnogim je aspektima utemeljio, oblikovao, profilirao i usmjerio. Bio je i gitarist, i pedagog, i vizionar, i uzor; poticatelj, promicatelj, lobist i utjecajnik; glazbeni intelektualac renesansnoga tipa; istraživač, organizator, urednik, redaktor, izdavač i sve drugo što je uz klasičnu gitaru uopće moguće zamisliti. Njegova vizija bila je presudna i za višegodišnju suradnju sa hrvatskim skladateljima. Petrinjak je, naime, znao da se gitara neće moći etablirati kao punokrveno glazbalo, a zagrebačka gitarska škola – želi li biti relevantna, u tom slučaju mora biti u stanju stvoriti i vlastiti, autentični repertoar. Bio je svjestan da će za gitaru morati zainteresirati čitav niz hrvatskih skladatelja, koji su o gitari, u pravilu, znali malo. Težio je kvaliteti, „ciljao“ na skladatelje za koje je pretpostavljao da bi njihov stil mogao dobro zaživjeti u gitarskom zvuku i slogu. U procesu skladanja nerijetko je bio suputnik onima koji su skladali. Posebno je insistirao da se jednom napisana glazba zadrži „u prstima i na repertoaru“. Klicu znatiželje i interesa za hrvatsko glazbeno stvaralaštvo – kao obvezu, svakodnevicu i poslanje, istodobno – prenio je i na mnoge mlađe.

U djelovanju u korist hrvatskoga glazbenog stvaralaštva pokazao je snagu karaktera, širinu pogleda, znanje i erudiciju, volju i upornost, viziju koja je utjecala na smjer i vrstu kretanja. Završni rezultat na polju skladateljstva, koji je ostvario sa svojim kolegama istomišljenicima, međunarodno je važan i vrijedan korpus djela za gitaru – kao solističko, komorno i koncertantno glazbalo. Petrinjak je osobnost jedinstvena na našem terenu, kojoj hrvatski skladatelji, kroz generacije, mogu uputiti veliku i trajnu zahvalnost. Čast nam je, stoga, da nagradu „Vatroslav Lisinski“ predajemo upravo njemu. Time želimo jasno ukazati na važnost i značenje djela u korist hrvatskih skladatelja koje je kroz desetljeća ostvario.

Ipak, na tome putu nije bio sam, tako da uz njega u većini slučajeva pomislimo na još dvojicu: Istvána Röméra i prerano preminulog Gorana Listeša. Njih trojica 1984. osnovali su Zagrebački gitarski trio, među ostalim i kao „laboratorij“ za stvaranje novog repertoara. Stoga dio ove nagrade pripada i Petrinjakovim kolegama-prijateljima iz toga legendarnog ansambla. Sva ostala imena koja pripadaju zagrebačkoj gitarskoj školi, a niz ih je vrlo istaknutih, u ovoj prigodi nećemo poimence isticati. Svi oni, naime, mogu biti ponosni na manji ili veći udio u tome da zagrebačka gitarska škola više nije fenomen. – Ona doista jest!

Tu našu smjelu i hrabru gomilicu krase niz odlika. To su, među ostalim, zajedništvo, osjećaj pripadnosti (i ponos zbog toga), suradnja, međugeneracijsko razumijevanje, podrška, znatiželja, otvorenost za suradnju, svijest o vlastitoj poziciji, viziji i misiji u širem kontekstu zajednice. Muzikologinja Karolina Rugle u radu u povodu 50 godina gitare na zagrebačkoj Akademiji ističe i „egzemplarnu izvrsnost, dijeljenje, širinu pogleda, iskustvo komornog muziciranja i stvaranje poticajne sredine“. Sve su to osobine koje formiraju etos, sustav vrijednosti i ponašanja na kojemu je izrasla zagrebačka gitarska škola. A na takvom je tlu onda, kroz niz godina, blagotvorno raslo i hrvatsko glazbeno stvaralaštvo.

Dodjeljujući ovu nagradu zagrebačkoj gitarskoj školi na čelu s Darkom Petrinjakom želimo u javnost poslati poruku o njenoj nemjerljivoj važnosti za hrvatske skladatelje, ali i to da, izgubimo li to tlo, hrvatska glazba neće imati na čemu rasti te ga je, zbog sviju nas, jako bitno sačuvati. Svjedoci smo kako nove generacije predstavnika zagrebačke gitarske škole već nastavljaju putem koji su utabali Petrinjak i ostali. Budućnost zasad izgleda osigurana.

Uvjereni da nagrada stiže u prave ruke te da će zagrebačka gitarska škola nastaviti poticati hrvatsko glazbeno stvaralaštvo i u nadolazećim desetljećima, s posebnim ponosom upisujemo toga našeg zaslužnog hrvatskog glazbenika te, zajedno s njim, i tu našu moćnu gomilicu hrvatskih klasičnih gitarista među dobitnike nagrade „Vatroslav Lisinski“, za 2024. godinu.

**Nagrada „Josip Andreis“  
Za glazbenu publicistiku i muzikologiju**

**Dr. sc. Eva Sedak i dr. sc. Dalibor Davidović za knjigu Sedak, Eva: *Glazba između. Poglavlja o stotinu godina hrvatske glazbe (1890.-1990.)*, ur. Davidović, Dalibor, Muzička akademija Sveučilišta u Zagrebu, Zagreb, 2024.**

Nemjerljiv je opseg, doseg i značaj djelovanja u hrvatskoj glazbi i kulturi općenito koji je za sobom ostavila muzikologinja-znanstvenica, novinarka, filozofkinja, pedagoginja, urednica, te erudit najveće razine – dr. sc. Eva Sedak. Autoritativna stručnjakinja činila je referentnu točku kritičkog promišljanja glazbenog svijeta oko sebe. Poziv i specijalnost tijekom cijeloga života bila joj je hrvatska glazba 20. stoljeća, počevši od Josipa Štolcera Slavenskog na kojemu je doktorirala, sve do Blagoja Berse čija je sabrana djela, uspomene i dnevnike uredila pred kraj karijere. Trideset je godina bila zaposlena na Hrvatskoj radioteleviziji kao autorica i urednica radijskih i televizijskih emisija, zatim rukovoditeljica Glazbenog programa, a naposljetku i Glazbene proizvodnje HRT-a.

Drugi dio njezina profesionalnog života vezan je uz studij muzikologije na Muzičkoj akademiji u Zagrebu gdje je uz kolegu Nikšu Gliga odgojila i nadahnula mnoge naraštaje studenata na istraživanje i kritičko procjenjivanje svih pojava u glazbi. Jedan joj se, kao njezin najgorljiviji nasljednik, posthumno i odužio: dr. sc. Dalibor Davidović, na sebe je preuzeo uređenje, prijevod i komentar njezine posljednje knjige koju sama nije stigla dovršiti.

Knjiga *Glazba između. Poglavlja o stotinu godina hrvatske glazbe (1890.-1990.)* skup je njezinih tekstova, zapisa, bilješki i cjeloživotnih radova koje je Davidović skupio iz triju registara rukopisa, dokumenata njezinog osobnog računalna, te mnoštva napisa i tekstova stvorenih za časopise, novine i simpozije. Tragom dostupnih tekstova, izuzetno pedantnim i strpljivim, ponešto i detektivskim radom, zahvaljujući vlastitim znanjima, kako muzikološkim, historiografskim, tako i znanjem stranih jezika, Dalibor Davidović odvažio se sastaviti, dopisati, prevesti, ali i komentirati tekstove te im omogućiti da postoje kao jedina knjiga povijesti hrvatske glazbe tog razdoblja.

U doba kada (suvremena) umjetnička glazba oskudijeva neovisnim, ozbiljnim, analitičkim i sveobuhvatno promišljenim muzikološkim izdanjima, knjiga koja je protekle godine izašla u izdanju Muzičke akademije Sveučilišta u Zagrebu pojavljuje se kao mnogostruki memento, važan dokument posvećenog bavljenja hrvatskom glazbom prošloga stoljeća i poticaj za nadogradnju tih nastojanja.

Detaljni pregled, znalački uvid, oprezan i posvećen te odgovoran muzikološki pristup i obrada građe Eve Sedak, kao i konačno oblikovanje čiji je autor Dalibor Davidović, učinili su navedeni materijal ne samo dostupnim i upotrebljivim nego i vrlo vrijednom literaturom, temeljnom za svako umjetničko ili stručno bavljenje glazbom o kojoj progovara u izdanju, izvorno zamišljenom kao početak višesveščane *Povijesti hrvatske glazbe*. Konačno izdanje, koje sadrži prethodno objavljene, ali i velikim dijelom neobjavljene i/ili neuređene zapise Eve Sedak, oblikovao je Davidović, često i kao koautor koji u njezinu duhu rekonstruirao spisateljski narativ, u esencijalnu historiografiju hrvatske glazbe kojoj je Eva Sedak bila posvetila svoj čitav muzikološki i pedagoški radni vijek. Na nevjerojatnih 758 stranica razvrstao je 42 poglavlja u 3 cjeline poštujući redoslijed nastanka građe i sam autoričin odabrani naslov koji pluralizam hrvatske glazbe odabranog stoljeća promatra između romantike i moderne, moderne i avangarde, te stilova i ideologija. Dovršetak i objavljivanje ove prave muzikološke „biblije“, prve knjige ovakve vrste i opsega u hrvatskoj glazbenoj bibliografiji, kompendij je naše i historiografske i sistematske muzikologije, te nemjerljiv kulturni događaj svjetskog značenja. Stoga nagradu „Josip Andreis“ s ponosom dodjeljujemo oboma našim članovima, Evi Sedak, posthumno, te Daliboru Davidoviću.

## Nagrada „Milivoj Körbler“

### Za autorsko stvaralaštvo na području popularne glazbe

#### Željko Krznarić, za sveukupni autorski rad

Željko Krznarić je pjesnik koji je istodobno i šaptač notama i čuvar gradskih priča, autor čija je biografija toliko razgranata da bi i najvještiji scenarist imao muke s njezinom ekranizacijom. Kao pjesnik, tekstopisac, novinar i radijski voditelj, Krznarić je ostavio neizbrisiv trag u suvremenoj hrvatskoj kulturi, osobito u popularnoj i zabavnoj glazbi. Autor je više od 500 uglazbljenih pjesama, pjesnik čiji su stihovi postali *soundtrack* svakidašnjice mnogih generacija.

Krznarić je pjesme počeo pisati još u mladosti, a vrlo rano je otkrio talent za slaganje stihova koji su pogodni za uglazbljivanje. Prvu veću priliku dobio je zahvaljujući suradnji s Đorđem Novkovićem, koji je uglazbio njegov tekst za pjesmu *Neka, neka, nek se zna* Tomislava Ivčića. Ta je skladba postala veliki hit i otvorila mu vrata za suradnje s najpoznatijim hrvatskim skladateljima i izvođačima. Otad nadalje, njegove su tekstove izvodili i mnogi drugi relevantni izvođači hrvatske glazbene scene: Mišo Kovač, Jasna Zlokić, Latino, Vladimir Kočiš Zec, Tomislav Ivčić, Darko Domijan, Srebrna krila, Gazde i ostali.

Dobitnik je najvažnije hrvatske glazbene nagrade Porin za pjesmu *Uzalud vam trud svirači* Prljavog kazališta a iste, 1994. godine pobijedio je i na Dori s pjesmom *Nek' ti bude ljubav sva* u interpretaciji Tonyja Cetinskog, čime je obilježio i hrvatsko sudjelovanje na Eurosongu. Zanimljivo je da je te godine objavljena i skladba *Otiš'o je otac moj polako* koju je interpretirao Krunoslav Kićo Slabinac postavši jedna od pjesama Željka Krznarića za koju su slušatelji najrazličitijih generacija osobito emotivno vezani. Pisao je i duhovnu glazbu, a među poznatijim pjesmama su *Majko Božja Kamenitih vrata* i *Kaptolska katedrala*.

Krznarićev opus odiše autentičnom mješavinom urbane osjetljivosti, glazbene erudicije i dnevne poetike. Njegove su pjesme i priče istovremeno i gradski grafiti i ljubavna pisma, a njegov glas – bilo na radiju, u novinama ili na pozornici – uvijek ostaje prepoznatljiv, topao i pomalo nostalgican. Željko Krznarić je kroničar osjećaja, gradski bard i autor koji je vlastitim riječima i notama oblikovao kolektivnu memoriju.

Njegov novinarski opus jednako je impresivan. Od Petrinjskog radija, gdje je bio glavni urednik, preko Radija Sljeme, Narodnog radija, Obiteljskog radija, pa sve do Otvorene televizije, njegov glas i rukopis oblikovali su medijski prostor. Autor je brojnih *jingleova*, uvodnih i objavnih špica. Osim toga, objavio je 15 knjiga poezije. A njegova je poezija, poput one nagrađene nagradom Zvonimir Golob za najljepšu neobjavlenu ljubavnu pjesmu, uvijek na granici između urbane melankolije i univerzalne čežnje.

Željko Krznarić je svojim radom iznimno obogatio hrvatsku glazbu. Njegova sposobnost da prepozna i pretoči univerzalne emocije u jednostavne, pamtljive i iskrene stihove čini ga jednim od najprepoznatljivijih tekstopisaca u povijesti hrvatske estrade. Njegov rad i danas inspirira nove generacije autora i izvođača, a stihovi koje je napisao nastavljaju živjeti na radiju, televiziji, internetu te, najvažnije, na pozornicama.

## **Nagrada „Miroslav Sedak Benčić“ Za autorsko stvaralaštvo na području jazza**

### **Silvije Glojnarić, za sveukupni autorski rad**

U samim počecima dodjeljivanja ove Nagrade četvrti po redu dobitnik bio je upravo Silvije Glojnarić, 2003. godine, tada za skladbu *Sun Ergos*, a sada istu nagradu prima za svoj sveukupni autorski rad.

Dugotrajnost i uvjerljivost njegove umjetničke kvalitete prisutna je, zapravo, od njegovih početaka bavljenja glazbom – s naglaskom na zaigranu i nepresušnu svestranost uz kontinuiranu profesionalnost, do koje oduvijek ovaj umjetnik drži.

Silvije Glojnarić definitivno je jedno od najprepoznatljivijih lica hrvatske jazz glazbe. Svoje prve glazbene korake započeo je oponašajući jazz velikane poput Counta Basiea i Dukea Ellingtona. Nakon što je savladao temeljna znanja potrebna za ozbiljno glazbeno stvaralaštvo (diplomirao je na odjelu kompozicije i glazbene teorije na Muzičkoj akademiji u Zagrebu u razredu prof. Natka Devčića), razvio je vlastiti autorski izraz, udaljavajući se od pukog naslanjanja na tuđe izričaje. Jazz je i dalje ostao srž njegova izraza, no sada u obliku koji je bio autentičan, osoban i slobodan od oponašanja.

Iz tih početnih traženja izrastao je prepoznatljiv autorski pristup, obilježen originalnošću, svježinom i stilskom zrelošću unutar idioma koji sam definira kao „uravnoteženi modernizam“. Njegovo stvaralaštvo karakterizira i promišljanje o strukturalnim aspektima glazbe – kontekstu, formi i jeziku – uz jasnu želju da glazba bude ne samo intelektualno promišljena, već i emocionalno privlačna. U tom smislu, svako njegovo djelo može se promatrati kao pažljivo oblikovana „estetska propozicija“. Spajanjem različitih stilova dolazi do neočekivanih simbioza koje, u kombinaciji s provjerenim umjetničkim načelima, dovode do stvaranja novih i nepredvidivih amalgama. Posebno ga zaokuplja odnos između dovršenog, zauvijek fiksiranog glazbenog djela i slobodne, instinktivne improvizacije – kako u jazzu, tako i u suvremenoj glazbi općenito. Ne pripada onima koji ustrajno ponavljaju isti obrazac, bez ambicije da napuste sigurnost kreativne zavjetrine koja jamči stabilnost svakodnevica. Svjestan je da se ništa ne može stvoriti iz apsolutnog ništavila, ali vjeruje u mogućnost preoblikovanja postojećeg u nešto novo. Upravo ta sposobnost transformacije otvara prostor za nastanak složenih glazbenih ideja – kompleksa koji kreću na svoj riskantan, ali obećavajući stvaralački put.

Piše glazbu za domaće, ali i poznate inozemne jazz orkestre, primjerice za NDR Big Band, SFB Big Band, Big Band RTV Slovenija i druge. Njegovo se stvaralaštvo razvijalo u različitim stilskim smjerovima. Osim jazza sklada i na području suvremene ozbiljne, te komorne glazbe za razne formacije, od kvarteta saksofona ili brass kvinteta do simfonijskog orkestra, ali i za tamburaški orkestar. Pišući glazbu za televizijske i radijske programe, mjuzikle, te razne orkestre, afirmirao se i kao skladatelj i aranžer jedinstvenog rukopisa. Jazz orkestar doživljava kao svoj instrument – onaj koji neprekidno „svira“. Za njega je aranžman glazbena rekonceptualizacija već postojećeg djela – napuštanje izvorne ideje i istraživačkog koncepta s ciljem stvaranja nečeg novog. Bez obzira prenosi li ideju, osjećaj ili emociju, aranžman u njegovu pristupu uvijek nosi određenu priču.

Silvije Glojnarić jedan je od ključnih aktera u povijesti hrvatskog jazza i neizostavno ime kada se govori o razvoju i međunarodnom pozicioniranju tog glazbenog žanra u Hrvatskoj. Kao samouk glazbenik, započeo je karijeru svirajući bubnjeve u tadašnjem Plesnom orkestru RTZ-a, a potom i u najpoznatijem hrvatskom jazz sastavu – legendarnom Zagrebačkom jazz kvartetu. Svoje međunarodno iskustvo gradio je svirajući s nekima od najvećih imena svjetskog jazza – Johnnym Griffinom, Artom Farmerom, Slideom Hamptonom, Stanom Getzom, Johnom Lewisom i mnogima drugima – te kao član renomiranog SFB Big Banda u Berlinu. To bogato izvođačko i aranžersko iskustvo kasnije je prenosio generacijama glazbenika unutar tadašnjeg Big banda HRT-a, današnjeg Jazz orkestra HRT-a, kojeg je godinama vodio kao šef-dirigent, skladatelj i aranžer. Pod njegovim vodstvom, orkestar je dosegao visoku razinu profesionalizma i uigranosti, svirajući precizno, sigurno i stilski uvjerljivo – na razini najboljih europskih jazz orkestara. Redoviti sezonski koncerti, na kojima su sudjelovali istaknuti domaći i strani glazbenici, pjevači i instrumentalisti, svjedočanstvo su tog umjetničkog dosega.

Za osobite zasluge za kulturu odlikovan je Redom Danice hrvatske s likom Marka Marulića. Dobitnik je nagrade Porin za životno djelo i posebna dostignuća u glazbi, što se dodjeljuje onim umjetnicima koji su svojim znanjem i radom zadužili hrvatsku glazbu. Osim što je najpoznatiji bubnjar u povijesti hrvatskog jazz, uz Boška Petrovića, Miljenka Prohasku i Davora Kajfeša – s kojima je dijelio pozornicu kao član Zagrebačkog jazz kvarteta – ubraja se i među najznačajnije jazz autore koje je Hrvatska ikad imala.

## **Nagrada „Franjo Ksaver Kuhač“**

**Za autorsko stvaralaštvo na temeljima tradicijske glazbe i iznimne domete na očuvanju ili promociji hrvatske tradicijske glazbe**

### **Siniša Leopold, za sveukupni autorski rad**

Nagrada „Franjo Ksaver Kuhač“ ove se godine za životno djelo dodjeljuje glazbenom pedagogu, skladatelju, dirigentu, i publicistu Siniši Leopoldu. Upravo je on cijeli svoj radni vijek posvetio promociji hrvatske tradicijske glazbe, posebice tamburaštva, u čemu i dalje vrijedno ustraje.

Završivši srednju glazbenu školu u Zagrebu, a potom i Muzičku akademiju 1983. godine, postaje članom Tamburaškog orkestra Hrvatske radiotelevizije 1975. godine, a kao šef-dirigent istog, djeluje od 1985. pa sve do umirovljenja 2022. godine. Tih dugih 37 godina neprekinutog umjetničkog vođenja jednog profesionalnog ansambla predstavlja uistinu rijetkost. Od izlaska orkestra iz studija do uspostavljanja kontinuirane prakse nastupanja pred publikom, od sviranja po ratištima 1990-ih, preko opsežnih inozemnih turneja na svim kontinentima, do današnjeg stalnog koncertnog ciklusa *U ozračju tambure* (od 2002.), novogodišnjih koncerata *Valceri, polke i druge špelancije* i redovitih dobrotvornih koncerata, neupitan je njegov doprinos kako tome Orkestru, a onda ujedno i općenito hrvatskoj glazbi i kulturi. Siniša Leopold i HRT-ovi tamburaši odigrali su tako jednu od najvažnijih uloga u promicanju tambure i tamburaštva te profesionalizaciji tog instrumenta općenito, čak i u svijetu, promovirajući uvijek, i najviše, hrvatske autore i dakako tamburu, i to ne samo kao tradicijski, već i umjetnički instrument. Među ostalim, godine 2013. praisveli su prvu simfoniju napisanu za tamburaški orkestar, 2014. izveli prvi koncert skladan za Tamburaški i Jazz orkestar HRT-a, a godine 2017. bili su dobitnici Porina za autorski album „Siniša Leopold i Tamburaški orkestar HRT-a“.

U svom dugogodišnjem profesionalnom umjetničkom djelovanju, osim što je sudjelovao u osmišljavanju i realizaciji brojnih radijskih i televizijskih projekata te mnogih različitih prigodnih manifestacija – kao autor, koautor, dirigent, svirač, glazbeni producent i organizator – izravno je bio dijelom i nekoliko stotina javnih nastupa u zemlji i inozemstvu, a aktivan je još i danas. U organizaciji Hrvatske matice iseljenika predavač je na Školi hrvatskoga folklora od 1992. godine, a od iste godine u organizaciji Hrvatsko – Kanadskog folklornog saveza kontinuirano održava stručne folklorne seminare koji su značajno unaprijedili tamburaštvo hrvatskog iseljeničtva u Kanadi. Dugogodišnji je predavač i na mnogobrojnim seminarima za voditelje tamburaških ansambala diljem Hrvatske i inozemstva. Kao pedagog, još je uvijek aktivan i na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, gdje od 1985. godine predaje kolegij Tambure, a od 2016. godine kao docent na studiju Tambure predaje i kolegije: Vođenje tamburaških ansambala, Komorna tamburaška glazba i Tamburaški orkestar. Sudjelovao je u izradi Nastavnog plana i Programa za predmet Tambure u osnovnim i srednjim glazbenim školama, bio je jedan od autora prvoga udžbenika za tambure (Školska knjiga, 1992.) po kojemu se i danas održava nastava te je autor i knjige *Tambura u Hrvata* (Golden marketing, 1995.), čime je uvelike pridonio i razvoju tamburaškog obrazovanja.

Njegove se skladbe i obrade vrlo često, i gotovo nezaobilazno, mogu naći na programima koncerata tamburaških orkestara i ansambala, a svoj rad i dalje usmjerava ka promicanju novih glazbenih izričaja na području tradicijske glazbe, orkestralne tamburaške glazbe i njenom znanstvenom vrednovanju. Njegova inovativnost i domišljatost te sveprisutan vedar duh još se uvijek prelijevaju u iznimnu i značajnu reproduktivnost, najviše na poljima hrvatske tradicijske glazbe i tamburaštva.

Danas tako svjedočimo više od 650 njegovih autorskih djela, više od 4000 snimki u kojima sudjeluje kao autor, aranžer, dirigent ili svirač, više od 100 nosača zvuka na kojima je prisutan kao autor ili izvođač, a uz njegovo se ime u fonoteci HRT-a nalazi i nekoliko tisuća trajnih snimki hrvatske tradicijske glazbe. Uz to je autor i filmske i scenske glazbe te prvoga tamburaškog mjuzikla *Janica i Jean* te i nekih od najpoznatijih (tamburaških) *evergreena* i zabavne glazbe. Stručni je suradnik brojnih festivala diljem Hrvatske, a od 2008. godine i umjetnički ravnatelj Festivala kajkavskih popevki u Krapini. Na Međunarodnom festivalu umjetničke tamburaške glazbe u Osijeku dugogodišnji je predsjednik stručnog ocjenjivačkog suda, a bio je i jedan od pokretača, te prvih godina i umjetnički ravnatelj, *Šokačke rapsodije* u Zagrebu. Godine 2022. bio je dirigent i

autor i *Tamburaške filharmonije* u organizaciji Svetske tamburaške asocijacije i Fondacije "Novi Sad" – Evropska prestolnica kulture 2022.

Uz ovu Nagradu, Siniša Leopold je za svoj rad i velik doprinos najviše na poljima tradicijske, ali i koncertantne tamburaške hrvatske glazbe, te zabavne, filmske i scenske glazbe, kao i kulturnu djelatnost u Hrvatskoj, ali velikim dijelom i među Hrvatima u inozemstvu, dobitnik već i niza drugih nagrada i priznanja: godišnje nagrade HRT-a, Zlatne Arene za filmsku glazbu, nagrade za doprinos u kulturi Redom Danice Hrvatske sa likom Marka Marulića, godišnje Nagrade za kulturu grada Samobora, Povelje grada Krapine, nagrade HGU-a za potporu za organizaciju koncerata, uz mnoge druge nagrade na raznim festivalima tradicijske, tamburaške i zabavne glazbe.

Leopoldov opus karakteriziraju nevjerojatna inovativnost, posvećenost i nepokolebljiva strast prema tamburaštvu. Kroz više od šest stotina autorskih djela, brojne aranžmane i izvanrednu umjetničku viziju, Leopold je postao sinonim za hrvatsku tradicijsku glazbu. Njegovo djelovanje ostavlja neizbrisiv trag u domeni obrazovanja, kreacije i promocije tamburaške glazbe, a nagrada „Franjo Ksaver Kuhač“ za životno djelo, simbolično zaokružuje njegov bogati doprinos i inspirira buduće generacije.

## **Nagrada „Adalbert Marković“**

### **Za afirmaciju položaja skladatelja i autorskih prava**

#### **Dr. sc. Ivo Josipović, za sveukupni rad na promicanju hrvatske glazbe i autorskih prava**

U svakom periodu osamdesetogodišnje povijesti Hrvatskog društva skladatelja nalazimo zaslužne pojedince – članove, koji su kroz dulji vremenski period kao odgovorne osobe i nositelji dužnosti ostvarili značajan doprinos razvoju i napretku Društva. Od druge polovice njegova postojanja, tu se svakako kao jedan od najzaslužnijih ističe Ivo Josipović. Taj pravnik i skladatelj – redovni član, kao dvadesetdevetogodišnjak postaje tajnikom Društva. Te 1987. godine preuzima Društvo u lošem stanju: iz određenih razloga financijsko je poslovanje tada bilo slabo, a ni odnosi među članovima nisu bili dobri. Već u prvom svojem mandatu Josipović uspijeva konsolidirati poslovanje, osnažiti djelovanje kroz nove projekte i postići stabilne odnose među članovima i njihovim sekcijama. Sljedeća etapa njegova tajnikovanja događa se u vrijeme proglašenja hrvatske samostalnosti i domovinskog rata. U tom teškom periodu HDS pronalazi svoj ispravan put, etablira se kao nacionalna udruga i uspijeva očuvati svoje projekte i društvene aktivnosti. Istovremeno, Josipović pokreće pravne i poslovne korake k izgradnji hrvatskog sustava zaštite autorskih prava koji od tada postaje temeljem financijske stabilnosti Društva, njegovih članova pa i čitave glazbene branše u Hrvatskoj.

Josipović obnaša dužnost tajnika 14 godina; do kraja 2000. godine, no potom još cijelo desetljeće ostaje vezan uz HDS kao pravni savjetnik – povjerenik i član predsjedništva, sve do stupanja na dužnost predsjednika Republike početkom 2010. godine. I u tom periodu svojim iskustvom te dakako pravnim znanjem doprinosi dobrom upravljanju Društvom.

Osim kao tajnik i pravni savjetnik HDS-a, Ivo Josipović je dva desetljeća djelovao i kao direktor Muzičkog biennala Zagreb, koji je vodio od 1991. do 2009. godine. Njegova prva tri festivala realizirani su u teškim ratnim uvjetima, no održao se kontinuitet, a Biennale se nakon tog izazovnog razdoblja ponovno pretvorio u suvremeni međunarodni događaj koji je s godinama dobivao na još većoj važnosti. U kasnijoj fazi Josipović je, uz umjetničkog voditelja Berislava Šipuća, dvaput u okviru Biennala doveo i Svjetske dane nove glazbe, godišnju manifestaciju Međunarodnog društva za suvremenu glazbu (ISCM) a za biennalsko izdanje 2007. primio Europsku nagradu za kulturu (KulturPreis Europa).

Danas kada Hrvatsko društvo skladatelja obilježava svoju osamdesetu obljetnicu možemo konstatirati da je upravo Ivo Josipović autor i izvršitelj njegove ključne povijesne reforme te da je tijekom četvrt stoljeća nemjerljivo pridonio razvoju i uspjehu Društva, a time i prosperitetu njegovih članova. Iz tog razloga mu članovi Društva u ovoj jubilarnoj godini dodjeljuju nagradu „Adalbert Marković“.